N:o 4. | Redaktör och utgifvare: FRANS J. HUSS. Telefon: Vasa 619. | NORDISKT MUSIKBLAD. Stockholm den 15 Februari 1897. | Expedition: Kungstensgatan 53. Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre. Annonspris 20 öre pr petitrad. | 17:e Årg.

Frida Schytte.

För sju år sedan fick man här i det gamla operahuset göra bekantskap med en adertonårig dansk violinspelerska, utrustad med så väl ovanliga musikaliska gåfvor som äfven ett fängslande, behagligt yttre, och redan då en ganska framstående artist, hvars rena, känsliga spel uppbars af en ganska solid talang och betydande teknisk utbildning. Den unga konstnärinnan var Frida Schytte, och två månader förut hade hon för första gången uppträdt offentligt i sin födelsestad. Första uppträdandet här egde rum den 7 januari 1890 å en kgl. operans symfonikonsert, då hon spelade som hufvudnummer Wieniawskis violinkonsert nr 2, och å en ny operakonsert ett par dagar senare lät hon höra sig med Mendelssohns konsert, hvilken hon å nyo spelade i en konsertafdelning tre dagar derefter. Året derpå vid samma tid ungefär, den 19—27 januari, fick man åter vid tre särskilda tillfällen höra fröken Schytte på k. operan, der hennes program jemte Mendelssohn-konserten upptog Max Bruchs konsert i G moll och Vieuxtemps' D-moll-konsert. Fröken Schytte hade mellan dessa båda besök i vår hufvudstad idkat violinstudier i Paris, hvarigenom hennes talang märkbart vunnit i utveckling. Från denna tid tillhör Frida Schytte — eller, som hon kallar sig i utlandet, Frida Scotta — falangen af den stora musikvärldens konserterande artister, skördande rikt bifall hvar helst hon låter höra sig. Också är det med mycket intresse vi afvakta hennes snart väntade återuppträdande i vår nuvarande operalokal, en omständighet, som gifvit oss särskild anledning att i vårt nummer för dagen presentera bilden af den behagliga konstnärinnan från vårt danska naboland.

Frida Schytte är född den 31 mars 1871 i Köpenhamn, dotter af overretsprocurator Wilhelm Schytte. Hennes begåfning för musik röjdes mycket tidigt, och redan förr än hon inträdde i sitt sjette år hade hon valt violinen till sitt instrument. Som lärare i violinspelet hade hon först kapellmusikus F. Stockmarr och efter hans död i fyra år Vald. Tofte, utmärkt violinist, elev af Spohr och Joachim samt från 1866 violinlärare vid Köpenhamns konservatorium. Det var icke föräldrarnes mening att dottern skulle blifva konstnärinna, men då hon under sin dugtige lärares ledning ådagalade ovanliga anlag och gjorde mycket stora framsteg, tillrådde denne att hon skulle få fortsätta utbildningen af sin musikaliska talang för en af de förnämste violinlärarne i Paris. Hon sändes då dit, och i oktober 1888 blef hon, efter att ha spelat för den berömde gamle Massart, upptagen i konservatoriet, der denne, Joachims, Wieniawskis, Sarasates, Tuas och många andra storheters lärare, också blef hennes. Dock har äfven en yngre mästare, ypperlig violinist och lärare, nämligen Berthelier, en väsentlig del i hennes utbildning. I Paris var modern stän-

Frida Schytte.

digt vid dotterns sida, till och med vid undervisningen i konservatoriet, hvars lärare och inspektör lönade denna sällsynta uppoffring med all möjlig artighet och beredvillighet. Under ett besök i hemmet uppträdde Frida Schytte, som sagdt, för första gången offentligt 1889 den 30 november på filharmonisk konsert och vann stor succès, specielt med Wieniawskis andra violinkonsert i D moll. På en egen konsert i Casinos stora sal ett par veckor senare gjorde hon ännu större lycka. Spel och person smälte samman i ett helt af mest betagande verkan.

Om våren 1890 lät fröken Schytte åter höra sig i Köpenhamn vid journalistföreningens festföreställning och och på kungl. teatern, hvarefter hon reste tillbaka till Paris att afsluta sin studiekurs vid konservatoriet. Vid afgångsprofvet der den 28 juli 1890 vann hon med Paganinis första konsert första premien och ej blott förklarades enstämmigt för den bästa af de 32 täflande utan betecknades äfven som *hors ligne, excellente musicienne, une artiste.*

Fröken Frida Schytte (Scotta) har sedan gjort vidsträckta konsertturer och med stort bifall uppträdt i Tyskland och Österrike, England och Frankrike samt nyligen med sitt violinspel gjort succès i S:t Petersburg. Fröken Schytte har låtit höra sig vid flere af Europas hof och dervid hedrats med dyrbara presenter samt har af hertigen af Coburg-Gotha dekorerats med förtjenstmedaljen.

Musikaliskt värdefulla pianoetyder.

(Forts. och slut.)

På gränsen mellan det klassiska och moderna pianospelet står intill Moscheles Charles Mayer. Med orätt skulle man förvägra honom, Fields utmärkte lärjunge, plats ibland de mera framstående etydkomponisterna, om han äfven i sina etydverk mera än de förut nämnda skattat åt den stora hopens flacka smak och för den smekande melodien ofta åsidosätter det musikaliska innehållet. De flesta af hans etyder hafva i alla fall bestående musikaliskt värde och få ej förbigås. Med den förvånansvärda produktiviteten hos Mayer, hvaraf det ringa värdet hos många hans kompositioner kan förklaras, blir ett urval nödvändigt, och för vårt ändamål rekommenderas då op. 55, 61, 93 (12 stora etyder), 119, 153 och 200. Såsom en egenhet hos Mayer påpeka vi, att han gerna bearbetade till etyder kända och omtyckta operamelodier (så i op. 93 nr 3 med tema ur »Lucrezia Borgia», nr 10 med tema ur »Le philtre» af Donizetti). Såsom öfvergående till det moderna pianospelet kunna måhända äfven räknas F. Hillers etyder, bland hvilka de af Schumann förträffligt kritiserade op. 15 samt op. 52 och 56 (rytmiska etyder, tillegnade Liszt) blifvit särdeles berömda.

Ett fundamental-etydverk, som i betydenhet kan jemföras med »Das wohltemperirte Klavier» och »Gradus ad parnassum», har man i Chopins etyder, op. 10 och op. 95. De innehålla qvintessensen af den moderna tekniken och öfverträffa alla verk af samma slag i ändamålsenlighet, i rikedom på musikaliska idéer och poetisk stämning. Inga andra etyder spelas så ofta som dessa på konserter, hos inga andra framträder också mindre deras egentliga bestämmelse. I dessa sköna pianostycken omfläktar oss romantiken med hela dess förtrollning, och toner anslås i dem, sådana man aldrig hört förr eller senare. Äfven här är ej något urval på sin plats, utan lösen är: spela och åter spela dem allesamman. Alldeles nya tekniska eröfringar locka hos dem såsom en yttre vinst: ökad spännvidd, händernas rytmiska oafhängighet, säkerhet i de förvägnaste språng, ackordfylligt spel, högsta utveckling af kraft och uthållighet och, såsom kronan på allt, det finaste, mest välklingande anslag.

Oskattbart är utbytet i rent musikaliskt hänseende: fantasi, smak och skönhetssinne kunna knappast verksammare riktas och befordras än genom dessa etyder, i hvilka slavisk känsloglöd och fransk tjusningsmakt räcka hvarandra handen. Äfven af dessa etyder må vi uppräkna de förnämsta och på konserter mest spelade: ur op. 10: nr 2 (kromatisk etyd), den svårmodiga E dur nr 3, Gess-dur-etyden nr 5 (kallad »den svarte djefvulen», emedan melodien uteslutande rör sig på de svarta tangenterna), den eleganta dubbelgreppsetyden nr 7 (C dur), den lidelsefullt klagande F moll nr 9, den om vindens sus i skogen påminnande nr 10 i Ass dur och nr 11 med de stora greppen; ur »Oeuvre posthume»: nr 2 och 3, båda af ädlaste karakter och djup innerlighet; ur op. 25 framför allt den mycket spelade Ass dur nr 1, den förtjusande trioletyden F moll nr 2, nr 5 E moll med den vackra mellansatsen i E dur, den högpoetiska, drömmande Ciss moll nr 7, den lefnadsfriska Gess dur nr 9, oktavetyden H moll nr 10 med den tränfulla H-dur-satsen.

Föga talrika äro de etydverk, som förtjena att nämnas vid sidan af Chopins, då man fäster afseende vid de ideela fordringar man kan ställa på etydverk. Sig. Thalbergs etyder (op. 22, op. 57 »Décaméron») kunna blott i förnämhet mäta sig med de Chopinska, dock kunna de i alla fall rekommenderas till studium, enär de ostridigt höra till det värdefullaste som den utsökte virtuosen, Hummels och Moscheles' lärjunge, har skapat. De Chopinska etyderna helt nära stå de bekanta etyderna af A. Henselt, som likaså hade Hummel till lärare. Hans genom franska motton eller öfverskrifter karakteriserade öfningsstycken op. 2 och 5 höra till det bästa som den moderna etydlitteraturen kan uppvisa. Mest bekant af dem är väl »fågeletyden» (Fiss dur) med mottot »Si oiseau j'étais à oi je volerais». Med sina fladdrande, i hastigt tempo ilande sexter och sin intagande melodi hör denna etyd till pianistkonserternas favoritnummer.

Det behagligt graciösa representera också Stephen Hellers etyder, särdeles hans op. 16 (L'art de phraser) och op. 47 25 etyder till utbildande af känslan för musikaliskt uttryck och rytm, samt Ad. Jensens, hvars op. 32 kan rekommenderas som förstudier till verk af nyare skolan och äro vackra salongsstycken.

Det återstår nu att tänka på den nyare tidens etyder, hvilken är särdeles rik på tekniska studieverk men fattig på sådana som tillika äro musikaliskt värdefulla. Här måste derför urvalet betydligt inskränkas. Såsom förmedlande och tillika mönstergiltiga för alla andra finna vi Schumanns etyder, hans op. 3 och 6 (»Studien nach Caprisen von Paganini) och hans »Etudes symphoniques» op. 13 (Bennet tillegnade). I de första af dessa snillrika skapelser afsågs att på pianot öfverflytta eller för detta instrument lämpa den genom Paganini oerhördt stegrade tekniken i violinspelet. På det mest lysande och smakfulla sätt har Schumann löst denna uppgift i op. 6. Etyderna i detta häfte tyckas vara skrifna ursprungligen för pianot, medan de i op. 3 äro något violinmessiga. Uppmärksamhet förtjena de öfningar och de anmärkningar, som Schumann förutskickar op. 3, och dessa äro af ej ringa pedagogiskt värde. Ett förträffligt föredragsstycke är nr 2 i op. 3, hvilket jemte förtjusande kokett melodi innehåller präktiga pianoeffekter, särskildt arpeggier och lifliga dubbelpassager, samt ej mindre det högtidligt allvarliga adagiot nr 3, som är beräknadt på utveckling af största finess i anslaget. I op. 6, som allt igenom företer framstående vackra etyder, må i synnerhet framhållas: den genom lidelsefull eld och fint afmätt stegring utmärkta etyden nr 1 (Ass dur), den drömmande, vemodsfulla G moll nr 2, den af dramatiskt lif uppfylda C moll nr 4 och den pianot till harpa förvandlande arpeggieetyden nr 6. »Etudes symphoniques», ett af de svåraste pianoverk som existerar, äro i dubbelt hänseende värda uppmärksamhet såsom etyder och variationer. Men deras studium kan endast anbefallas åt dem, som något så när uppnått virtuositetens höjdpunkt och tekniskt beherska instrumentet. Genom de höga

anspråk, hvilka »Etudes symphoniques» ställa på sin tolkare, hafva de blifvit en pröfvosten för hvarje med pretention som konstnär uppträdande pianovirtuos, och ej utan skäl introducerade sig med dem Eugen d'Albert för att på sin tid med ett slag sälla sig till de förnämsta af nu lefvande pianister. Med hänsyn till tekniska svårigheter kunna dessa Schumannska etyder endast öfvertäffas af Liszts (»12 Etudes d'execution transcendante», »6 Grands Etudes de Paganini», likaledes utarbetade efter Paganinis »Capricci» — deraf nr 3 hans bekanta »Campanella» —, »3 Etudes de concert»), i musikaliskt hänseende stå emellertid dessa lägre än Schumanns: det alltför bredt virtuos- och bravurmessiga förkväfver ofta de poetiska tankarnes fina blomster, och alla styckena kunna derför ej kallas idealetyder.

Sådana idealetyder erbjuder oss, utom Schumann och Liszt, i nyare tid endast Rubinstein i op 23 (deribland den berömda i C dur) och op. 93, Raff i sitt op. 130 (benämda »Etudes mélodiques», eleganta, medulatoriskt intressanta stycken), i särskilda etyder ur op. 75 och 196, samt äfven kanske Reinecke i op. 137, 145 och Ess-molletyden op. 123, nr 2 med ett uttrycksfullt, skickligt och smakfullt behandladt tema. Bland senare tids etyder af detta slag kan äfven Ludvig Schyttes framhållas.

Skulle man utom de här ofvan anförda etyderna äfven finna andra, som kunde göra anspråk på att räknas till idealetyderna, i den mening vi tagit detta ord, så böra dock musikvännerna ej sakna några af de här framhållna mera betydande och vigtiga. I alla händelser skall han genom ett grundligt studium af dessa vinna målet att ej blott tekniskt utan äfven musikaliskt kunna rätt tolka mästerverken allt ifrån Bach till närvarande tid.

Utländsk musikrevy för år 1896.

I öfverensstämmelse med vår uppgift att göra Svensk Musiktidnings läsare bekanta äfven med utlandets musikförhållanden utom grannländernas område, åt hvilkas musiktilldragelser, som bekant, vi egna en särskild uppmärksamhet genom ständiga revyer, vilja vi här nedan redogöra för musiklifvet i den stora musikvärlden och begagna oss dervid af den återblick, som vid början af hvarje år meddelas af »Die Signale», den bekanta, i Leipzig utkommande musiktidningen. Denna revy inledes med följande reflexioner, hvarmed ock denna uppsats må börja:

»Allt för fort ilar tiden hän öfver ting och tilldragelser; hvad som i dag händt är i morgon nästan glömdt, endast vid det verkligt betydande fäster sig hågkomsten något så när. Den allmänna jagten i musik och efter musik ger nu mera knappast tillfälle till en lugn besinning. Komponister, sångare, virtuoser, dirigenter, allt trängs om och skyndar nu efter framgång, ära och rykte, den ene söker öfverflygla den andre, och den som icke oupphörligt svänger hammaren, hans lott är städets. Har konsten haft mycken välsignelse af denna kapplöpning? Vi ha egentligen ej kunnat märka det. Emellertid kan en revy öfver fjolårets musiklif kasta något ljus öfver saken.»

På operans mycket omkämpade område har åter igen en tysk komponist vunnit segern, nämligen Goldmark med sin *Heimchen am Herd* (»Syrsan vid spiseln»), en blandning af sago- och folkopera, hvars framgång påminner om »Hans och Greta». Den 21 mars gick operan först öfver scenen på hofoperan i Wien, och få tyska teatrar återstå, som icke ha upptagit detta anslående verk. Kienzls ett år äldre *Der Evangelimann*, den religionssvärmande sångaren, har under förra året vandrat längre än förr och genom Tysklands förnämsta städer letat sig fram till Budapest. Äfven *Donna Diana* af E. N. von Reznicek och *Lili-Tsee*, japansk sagoopera af Franz Curtis, äfvensom *Die schwarze Kaschka* af Georg Jarno ha hört till de mera gynnade operorna. Omkring ett tjog andra tyska operor ha upplefvat en enda representation; af dessas komponister må nämnas som något bekanta Xaver Scharwenka, Aug. Bungert, Ignaz Brüll och H. Zöllner. Dessutom har en mängd enaktsoperor utan större betydenhet sett dagen i Tyskland.

Att franska operor förr gifvas i Tyskland än i hemlandet förekommer oftare än tvärtom. Premièrer af franska operor i Brüssel å Monnaiteatern är, som bekant, ej ovanliga. En ny opera *Le Drac* (»Der Fluthgeist») af bröderna P. och L. Hillemacher uppfördes sålunda för första gången i Karlsruhe. Af franska operor skyndade sig Wien att framföra Messagers under våren på Opéra comique i Paris gifna nyhet *Chevalier d'Harmanthal*, som å ingendera scenen gjorde lycka. Bättre framgång hade i Leipzig (likasom i Brüssel och Milano) Benj. Godards efterlemnade opera *La Vivandière* (»Marketenterskan»). En nyhet på Stora operan i Paris var *Hellé* af Alph. Duvernoy och på Opéra comique *La femme de Claude* af Albert Cahen. Rouen, profscen för Paris, bragte i dagen som nyhet *La Mégère apprivoisée* (»Så tuktas en argbigga»). Ett par nya enaktsoperor *Le Magicien* af Paul Fiévet och *Le petit Lulli* af Ch. Hess trädde fram i Valenciennes, hvilka produkter säkert ej komma att täfla med denna stads spetsar i berömdhet.

Från Italien, det bördigaste operalandet, omnämnas »tre succèer»: *La Bohême* af Giacomo Puccini (först på Teatro regio i Turin, sedan flerestädes), *Chatterton* af R. Leoncavallo, i Rom uppförd med stort bifall och äfven i Milano och Bologna, samt *Andrea Chenier* af Umberto Giordano (först i Milano, en opera för hvilken man rörde mycket på reklamtrumman). Mascagnis nyaste operaverk, »enaktaren» *Zanetto*, föll på läppen i Pesaro men föll igenom i Milano. Åtta andra operor blefvo mer eller mindre väl mottagna på olika scener vid deras premièrer. Tre andra italienska operor hittade väg till utlandet, af hvilka endast *Nozze istriana* (»Istrianische Hochzeit») i Prag gjorde lycka. Under 1896 ha ej mindre än 76 nya operor och operetter gått öfver scenen i Italien.

Ungern träder af andra länder i förgrunden med de i Budapest första gången uppförda operorna *Alar* af grefve Geza Zichy, *Ballassa-Balinet* af Sig. Forkes, *A Falu Rossa* (»Dorflump») af Jenö Hubay (violinvirtuosen), *Mathias Corvinus* af Carl Frotzler och *Karen* af Czobar. »Der Dorflump» gjorde ock en afstickare till Prag.

Från Böhmen sändes ut i världen en novitet: *Hedy* af Zdenko Fibich (Prag).

Af nya ryska operor fann *Dubrowsky* af Naprawnik väg äfven till böhmiska landsteatern i Prag.

England har bidragit med två nyheter: *Shamus O'Brien* af Villiers Stanford, komisk opera på irlandsdialekt, samt *Gaisha* af Sidney Jones och Lionel Monkton, likaledes komisk med japanskt ämne.

Amerika likaså med två: *The scarlet letter* af Walter Damrosch och *El Capitan* af John P. Sousa (båda i Boston).

Belgien inskränkte sig till en större opera: *Herbergprinses* af Jan Blockx (Antwerpen).

Från Spanien har ingen nyhet afhörts, men i Lissabon lär operan *Irene* af en tysk-portugis Alfred Keil haft framgång.

För operetterna ha Wien och Paris haft bästa jordmån. I den österrikiska hufvudstaden vanns största framgången af Weinbergers *Schmetterling*. Äfven Strauss' *Waldmeister* (i Stockholm »Förgät mig ej») och Suppés *Modell* ha i flere städer gjort lycka. Andra operettnyheter här äro: »Pumpmajor» af A. Neumann, »Bum-Bum» af J. Stern etc. I Paris har den nu gammal vordne Ch. Lecocq trädt fram, men hans *Ninette* gjorde ingen succès. Edm. Audran har haft ett halft dussin operetter att bjuda på, af hvilka *La poupée* synes ha varit bäst; Louis Varney har kommit fram med *La falote* (i Stockholm »Blåa frun»)

och *Le Papa de Francine*, Gaston Serpette med *Le Royaume des femmes* och *Le Carillon*, Ant. Banés med *Nuit d'amour*. — Arthur Sullivan skördade sin senaste operettlager med *The grand duke and the statutory duel*, som i Berlin gafs under titeln »Der Grossherzog oder das vorgeschriebne Duell» men ej hade någon större framgång.

Af äldre operor, som gifvits, må nämnas — de vanliga äldre och nyare repertoaroperorna frånräknade — Schumanns »Genoveva» (i Dresden, och i S:t Petersburg för första gången på ryska), Berlioz' »Benvenuto Cellini» (Berlin), Glinkas »Lifvet för czaren» (i Paris för första gången), Verdis ungdomsopera »Luisa Miller» (Rom), »Ghiselle», efterlemnad opera af César Franck (Monte Carlo), »Winkelried» af Louis Lacombe (Coblenz). Smetanas »Dalibor» finna vi i Hamburg, Stuttgart och Strassburg, hans »Verkaufte Braut» på hofoperan i Wien (första gången) och i Holland, Humperdincks »Hans och Greta» bland annat i Ryssland och Amerika. Af andra operor må nämnas »Loreley» af M. Bruch, »Hagbart und Signe» af Metzdorf, »Die Fürstin von Athen» af Fr. Lux, »Kunhild» af Cyrill Kistler, »Genesius» af Weingartner (hofkapellmästare i Berlin). Bekant är uppförandet af Mozarts »Don Juan» i München (i likhet med allra första uppförandet i Prag), på en vridbar scen, äfvensom denna operas upptagande i Paris samtidigt på Stora operan och Opéra comique. Sistnämnda teater upptog äfven Glucks »Orfevs» efter 26-årig paus. Ett aldrig förr uppfördt sångspel af Fr. Schubert, »Der vierjährige Posten» (efter Th. Körners text komponerad och af Rob. Hirschfeld lämpad för scenen) har gifvits i Dresden. Af Wagners operor ha för första gången gifvits »Flygande holländaren» i Teplitz och Madrid, »Lohengrin» i Worms, Rouen och Neapel, »Tannhäuser» i Marseille och Montpellier, »Mästersångarne» i Posen, »Tristan och Isolde» i Monte Carlo, »Rheingold» i Kassel, »Siegfried» i Freiburg.

Af baletter må nämnas »Idealet» (London), musik af Wormser, »Der Mulatte» (Neapel), musik af Franchi.

Till Franz Schuberts lefnadsteckning.

Schubert hade ej sinne och talang för konsertsalarnes eller furstehusens lysande offentlighet. Hans tankar och känslor hörde till den mindre kretsen af förtrogna och bekanta. Egenskaperna hos honom stodo i rak motsats till det herskande modet att hylla den ytliga, flacka italienska konsert- och operamusiken.

Vi ha förut talat om Schuberts umgängeskrets och att Franz Lachner, den bekante komponisten, hörde till denna. Det är till kännedomen om Schuberts personlighet intressant att lyssna till hvad Lachner berättar om deras bekantskap. »Min middagsmåltid», säger han, »intog jag i regeln på Haidvogel, ett då mycket bekant spisningsställe vid Stefanplatsen. Der infann sig ofta en ung man af ovanligt yttre, som det tycktes några år äldre än jag. Hans väsen hade något egendomligt. Ett rundt, tjock något pussigt ansigte, hvälfd panna, uppböjda läppar en trubbnäsa, krusigt och något tunnt hår, allt detta gaf hans hufvud ett originelt utseende. Hans kroppsbildning var under medelstorleken, rygg och axlar rundade. Uttrycket i hans ansigte var ej ointressant. Då han alltid bar glasögon, så hade han en något stel blick. Men när talet rörde musik, då började hans ögon att lysa och hans drag lifvades.

Småningom förmedlades vår bekantskap af det dagliga sammanträffandet och af den omständigheten, att jag på en konsert kom att sitta bredvid den unge mannen, då hans yttranden om det musikaliska föredraget slogo mycket an på mig. Häraf uppstod genom den likhet i våra intressen och sträfvanden, som allt mera uppenbarade sig, småningom en oafbruten, nästan daglig sammanvaro och en hjertlig vänskap.

Den unge mannen var Franz Schubert, ett namn, som då endast var kändt i mindre kretsar.

Genom honom lärde jag snart att äfven känna hans vänner Bauernfeld, Schwind, Randhartninger, Lenau, Anastasius Grün, Grillparzer, Castelli, Carajan, Dessauer, Feuchtersleben m. fl. Ofta träffade vi tillsamman på värdshuset »Zum Stern»; der uppläste skalderna sina nyaste produkter, så äfvenledes Bauernfeld sina lustspel, af hvilka en stor del ännu befinna sig på teaterrepertoaren. Äfven försågo några medlemmar af sällskapet oss komponister med dikter till större eller mindre tonskapelser . . .

Vi båda, Schubert och jag, meddelade för hvarandra våra planer och arbeten. Ofta gjorde vi ock större och mindre promenader tillsammans i Wiens förtjusande omgifningar, hvarvid ej sällan Schwind och Bauernfeld slöto sig till oss. Schubert infann sig ofta i min bostad och der spelade vi för första gången hans härliga 4-händiga Fantasi i F moll op. 103 och flere andra verk från den tiden. Hos mig utfördes också för första gången den stora oktetten op. 166 för stråk- och blåsinstrumenter, likaså den sköna stråkqvartetten i D moll med variationer öfver sången »Der Tod und das Mädchen». Denna qvartett som nu hänför hela världen och kan räknas till de förnämsta skapelserna på detta område, fann ej då odeladt bifall. Förste violinisten Sch(uppanzig?), som för sin höga ålder ej kunde rätt sköta sin sak, yttrade efter genomspelandet till komponisten »Bror lille! det der är ingenting; håll du dig till dina sånger!» hvarpå Schubert tyst plockade tillsamman sina noter och för alltid gömde in dem i sin byrå — en oegennytta och blygsamhet som man förgäfves skall söka hos åtskilliga nutidskomponister af betydenhet.

Knappast bättre gick det honom med hans präktiga symfoni i C dur. Jag var närvarande jämte Schubert vid första repetitionen af densamma; äfven detta storartade verk vann då ett ingalunda allmänt bifall. »— Denna symfoni skrefs under hans sista lefnadsår och genast den var färdig, öfverlemnades verket af Schubert till »Gesellschaft der Wiener Musikfreunde» men ansågs af de bestämmande i sällskapet för lång, svullstig och svår att uppföras. Under ett decennium var den alldeles förgäten, då 1838 Robert Schumann kom till Wien och genom ett besök vid Schuberts och Beethovens grafvar kom att tänka på den förres i Wien lefvande broder Ferdinand. Han uppsökte denne, och bland en hop andra manuskript af Franz Schubert, dem man visade honom, fann han, »rysande af förtjusning», äfven symfonien. Snart hade han bragt det derhän att Ferd. Schubert lofvade sända partituret till direktionen för Gewandhauskonserterna i Leipzig, och der uppfördes den första gången den 22 mars 1839 under Mendelssohns mästerliga ledning till allmän förtjusning, hvarefter Breitkopf et Härtel genast köpte verket och utgaf det i partitur och stämmor.

(Forts.)

Följetong.

Ett komiskt minne från finska sångkören M. M:s pariserfärd.

På boulevarden. I midnattsstund. Efter slutad konsert på Trocaderon.

I detta laget sofva alla de andra — åtminstone officielt. Endast Parisarn, Crassus, Pojken och undertecknad ha vågat bryta allherskarn Kössis stränga lagbud: hvila och sömn.

Vi vilja se världen, lifvet, Paris.

Ännu ha vi på oss paraddräkten och bära stolt den kära hvita mössan, yra af medgången, berusade af verldsstadens mättande luft.

I brokigt virrvarr röra sig nattens barn: blomsterflickor, kolportörer, boulevardierer, hemlösa uslingar om hvartannat på gatornas cementerade parkettgolf.

En smäktande dämpad valsmusik tränger sig fram till våra öron, halft döfvad af sorlet från gatan.

Halfskymning. Ljus från marschaller och kulörta lyktor.

En äkta venetiansk natt.

Vi slå oss ned vid ett bord i dunklet af några lagerträd utanför ett af boulevardens många nattkaféer.

Vi väcka uppmärksamhet, ty nattens sirener vädra i oss rof och dessutom ha de hvita mössorna hunnit blifva kända.

»Champagne!» skriker Crassus tvärsäkert till svar på garçonens stumma fråga (det är det enda franska ord han kan). Och »champagne» instämma vi andra, ty vi dela reelt vår mäcenats språkkunskap.

Korkarna smälla och drufvan perlar.

Stundens stämning föder sång. Pojken höjer sin käpp och »Vi äro muntra musikanter» ljuder pianissimo i natten.

Vi märka knappt sjelfva, att vårt auditorium ökas i oroväckande grad, förrän en ogenomträngliig ring sluter sig om oss och smattrande applåder belöna vår improviserade serenad.

»Jo nu ha vi råkat illa ut. Ni ska få se det blir plikta för skrål nattetid »

Det är Crassus, som gör invändningen.

Men vi skola råka ännu mera »illa ut». Ty man vill också resonnera med oss, men bara »inhemskt» — från fransk synpunkt.

Och så är det en dam, som särskildt intresserar sig för oss. Gud! så vacker hon är. Chic ända in i fingerspetsarne. Smidig. Elegant. Förtjusande.

Hvad hjelper det nu att vi alla ledigt kunna säga: pardon och il-ni-a-pady-mal-madmoasell och å revoar. De äro — tyvärr — inga stående fraser nu längre.

Att låtsas, som det regnade, går icke när man har att göra med det täcka könet, och efter en stunds »funderare» afbröt Parisarn tystnaden med att på ren svenska under ett förbindligt le ende yttra:

»Söt är du markatta, men gör oss nöjet att försvinna. Du generar oss. Sil vo plä.»

Hvartill Crassus ropar: »Tror ni hon är sminkad?»

Vi sågo damen rycka till, taga en äldre herre, som hållit sig några steg bakom henne och hvilken vi icke lagt märke till, under armen, samspråka med honom några ögonblick och så åter vända sig mot oss med några franska förfrågningar. Under tiden tog hennes följeslagare fram ett kort och skref några rader, hvarpå hon räckte Parisarn det.

Ett hjertligt klingande au revoir. Ett sista skälmskt leende från madame, en artig lyftning på hattarne och paret var försvunnet i människohvimlet.

»Hvad tusan skref han?» skrika vi alla på en gång i chorus och tre händer sträcka sig girigt fram emot Parisarn, som håller upp kortet för att bättre kunna studera det.

Döm om vår fasa!

Madame X.
från Sverige

anhåller förbindligast, att herrarne — om tiden så medger — göra henne äran af ett besök.

Markattan uppfyller nu en uttalad önskan och försvinner, men hoppas vid dagsljus bevisa, att färgen alldeles icke är oäkta.

Rue Faubourg 41.

Jo — der sutto vi betydligt enkla, hela kvartetten. Jag tror hvar och en af oss — Gud förlåte oss synden — hellre önskat sig hafva begått ett mord.

Ånger, blygsel, ömsesidiga förebråelser och — resignation.

»Ja' sa ju henne, att hon var söt i alla fall» menade Parisarn »och så är det hennes eget fel: hvarför kunde hon inte vräka ur sig sitt modersmål?»

Huru som helst — saken måste klareras. Obrottslig tystnad.

I vanlig visittid följande dag sökte vi upp gatan och numret. Blefvo på det hjertligaste emottagna.

Parisarn fick absolution för »markattan» och Crassus återtog med förtjusning sin insinuation om sminket.

Vi skulle naturligtvis »låta höra oss» och sjöngo igenom ett helt konsertprogram.

Vår näpna värdinnas man, en solid affärsman, var sjelfva gästvänligheten och älskvärdheten. Och syperba cigarrer bjöd han på, utom en raritet, af oss särdeles gouterad: Cederlunds guldgula Sec.

Vi skildes åt som de bästa vänner och fingo upprepade gånger afgifva ett heligt löfte att, om våra steg någon gång ställdes till Stockholm, icke glömma bort dem.

De voro nyss gifta och på bröllopsresa men skulle snart vända åter till norden. —

Se'n dess har det gått år. Vi ha skingrats åt olika håll och delat skilda öden. Och numera återstår af »boulevardqvartetten» endast en trio: Jag såg Pojkens dödsruna nedristad i tidningarne för någon vecka sedan.

Möjligen skola dessa rader, utan vidare anspråk på att intressera mängden, komma för dens ögon, om hvars person handlingen hufvudsakligast rör sig. Och hon ska'l då säkert ha lika roligt deråt som

Pumpen.

(Ur Hemmets tidning.)

Musikpressen.

Musikaliska konstföreningen har till sina ledamöter utsändt (för 1896) följande musikalier:

Jacobsson, John: *Tre stycken för clarinetto, viola och piano,* op. 45 (1. Fantasistycke; 2. Lyriskt intermezzo; 3. Humoresk).

Körling, Aug.: *Håtunaleken*, ballad för soli, blandad kör och piano.

Jacobssons stycken äro med hänseende till instrumenterna ensemblemusik af ovanligare slag. Det blir emellertid en vacker klangeffekt af dessas förening och styckena äro i och för sig mycket underhållande och musikaliskt värdefulla samt af medelsvår grad. Stilen i dem är, som titlarne angifva, omvexlande.

Körlings körverk »Håtunaleken» med soli af hertig Erik (baryton) och kung Birger (tenor) är af blandadt lyrisk-episkt innehåll. Kompositionen rör sig med enkla harmonier, och texten af Axel Åkerblom är musikaliskt verksamt behandlad. Sång och pianoackompanjemang äro lätta att utföra. Det nära 70 sidor omfångsrika häftet börjar med texten i sin helhet före nottrycket.

Vi erinra, att det kostar endast 4 kronor om året att vara medlem af Musikaliska konstföreningen och erhålla dess värdefulla publikationer. Nästa år utdelas till föreningens ledamöter bland annat hittills otryckta arbeten af Aug. Söderman.

J. Jacobssons ofvannämnda stycken kunna äfven köpas för 2 kr., Körlings ballad för kr. 4: 50.

Från scenen och konsertsalen.

Kungl. operan. Febr. 1, 5, 12, 15. Bizet: *Carmen* (Carmen: fru Linden). — 3. v. Flotow: *Martha* (150:e gång.). — 6, 13. *Vermländingarne.* — 7. Thomas: *Mignon* (Mignon, Philine, Fredrik: frökn. Lindegrén, Kragballe, Nilson; Wilh. Meister, Lothario, Laertes: hrr Lemon, Bergström, Forsell). — 8, 10. Gluck: *Iphigenia i Aulis,* stor opera i tre akter, efter Wagners bearbetning, öfvers. af Fr. Hedberg (Klytemnestra, Iphigenia, Artemis: fru Linden, frökn. Thulin, Karlsohn; Agamemnon, Achilles, Kalkas, Arkas, en thessalisk anförare: hrr Lundqvist, Bratbost, Söderman, Lejdström, Nygren). — 9. Humperdinck: *Hans och Greta; Skuggbalett.* — 14 kl. 1,30: *Symfoni-matiné.* 1) Ellberg: Symfoni, D dur; 2) Vieuxtemps: Adagio och Rondo ur E-dur konserten för violin (hr S. Kjellström); 3) Alfvén, H: Symfoni, F moll. Kl. 7,30: Boïto: *Mefistofeles* (Margareta-Helena: frök. Frödin; Mefistofeles, Faust: hrr Söderman, Ödmann.

Södra teatern. Febr. 1—5. *Fru Hin* (Flamma: fru Emma Berg, gäst).

Musikaliska akademien. Febr. 2. Filharmoniska sällskapets andra abonnementskonsert (XIII säsongen). Biträdande: solister: fru Ida Brag, hr Lundqvist; k. kofkapellet, musikälskare; dirigent: Iv. E. Hedenblad. 1) Rubenson, A.: Festmarsch för orkester; 2) Svedbom: »I rosengården», för soli, kör, ork.; 3) Söderman, Aug: »Tannhäuser», ballad (hr Lundqvist); 4) Svendsen, J.: Zorahayda, legend för ork.; 5) Grieg, E.: Foran Sydens Kloster, för soloröster, damkör och ork.; 6) Heise, Peter: Efteraarsstormene, för soloröster, kör och orkester.

Vetenskapsakademien. Febr. 12. Konsert af hr Ragnar Grevillius. Biträdande: fru D. Möller, frök. Alma Hulting, hrr S. Kjellström, V. Wiklund, en musikälskare.

I »Carmen» fortfar fru Linden att fira triumfer inför fyld salong. Några nyheter ha deremot ej hörts af i denna månad, endast den relativa af »Iphigenia»-reprisen. Rolbesättningen i denna opera är densamma, som under förra året. Titelrolen utföres behagfullt och tillfredsställande i vokalt som dramatiskt hänseende af fröken Thulin, fru Linden är en ståtlig Klytemnestra, som inlägger stor dramatisk verve i sitt tragiska parti. En märkbar röstvibration torde haft sin orsak i indiposition eller den pathos framställningen kräfver. Som Agamemnon har herr Lundqvist ett af sina präktigaste partier; såväl han som de förstnämnda artisterna ha också rönt publikens varma erkännande för framställningen af hufvudrolerna i Glucks klassika mästerverk, som man ännu gerna hör, om äfven en och annan reducering i partituret kunde utan skada för det hela företagas. De öfriga rolinnehafvarne voro på sin plats i sina respektive roler.

Å Symfonimatinén d. 14 d:s framfördes två nyheter af unga svenska komponister, tillhörande hofkapellet, och Musikaliska akademiens stipendiater. Första numret, symfoni i D dur af hr E. Ellberg stod i formelt hänseende främst och var mera melodiskt anlagdt med rätt goda idéer, om ock ej af större originalitet, och vårdad ofta rätt verksam orkestrering. Hr Alvéns symfoni hade mindre organisk konstruktion, men röjde liflig fantasi och var rytmiskt liffullare. Båda dessa verk vunno lifligt erkännande af åhörarne.

Mellan dessa nummer lät hr Kjellström höra sitt talangfulla violinspel, som dock denna gång ej var fullt så tillfredsställande, som det förut förefallit oss.

Filharmoniska sällskapets konsert hade ett mycket omväxlande program och gjorde ett i allo godt intryck. Efter Rubensons af oss nyligen omnämda vackra festmarsch följde Svedboms »I Rosengården», en underhållande tonsättning med vackra körer och solopartier. Särskildt utmärker sig af de senare svennens sång: »För silfver och guld jag sjunger ej», hvarmed hr Lundquist väckte så stor entusiasm, att den måste omtagas, och ej mindre varmt hyllades sångaren efter det nästföljande numret, Södermans »Tannhäuser»-ballad, som han med känd talang ofta nog låtit höra. Ännu ett par körverk med soli hörde till programmet nämligen Griegs bekanta »Foran Sydens Kloster» för fruntimmersröster samt Peter Heises »Efteraarsstormene», ett verk af frisk inspiration, hvari fåglarnes och stormarnes körer bilda en god kontrastverkan. Hofkapellet biträdde med mycken förtjänst under dir. Hedenblad, som ledde det hela. Särskildt må utförandet af Svendsens poetiska »Zorahayda»-legend för orkester berömmas och i första rummet konsertmästare Lars Zetterquists utsökta violinspel i solot. Den talrika publiken visade sig särdeles belåten med aftonens musiknöje.

Herr Grevillius' konsert var någorlunda talrikt besökt. Konsertgifvarens ännu dugtiga röst skulle med mindre mörk timbre och mera framsläppt göra bättre verkan. Bland hans nummer väckte Schuberts »Der neugierige» särskildt intresse. Mycket bifall skördade de biträdande, fru Möller f. Sterky, frök. Hulting och hr Kjellström (med Ballad och Polonaise af Vieuxtemps). Ett vackert nummer var Adrian Dahls »Lärkröster i maj» för sång violin och piano. En musikälskare föredrog med kraftig röst en stämningsfull sång, »Rysk begrafningsmarsch», af Is. Dannström.

Från in- och utlandet.

Kungl. operan. Tschaikowskys vackra opera »Jolantha» kommer helt snart att uppföras med fröken Alma Hulting som gäst i titelrolen. Under öfning äro Glucks »Vårdrottningen», »Djamileh», »Hexfällan», »Enleveringen», »Vattendragaren», »Rigoletto», »Barberaren», »Brudköpet» samt af nyheter Sigfrid Salomans »I Bretagne», »Syrsan vid härden» af Goldmark och »Lili Tsee» af Franz Curti, hvilka senare operor vunnit god framgång i Tyskland.

Operapristäflingen. Den prisnämd, som utsetts af konungen för att sitta till doms i täflingen mellan de tonsättare, som ville producera ett verk, afsedt att uppföras vid nya operahusets invigning, och hvilken bestod af två medlemmar bland de aderton, två från musikaliska akademien och en från k. operan, har afgifvit följande utlåtande:

»Komiterade för bedömande af inlemnade täflingsoperor ha i dag gemensamt sammanträdt och dervid funnit: 1:o) att ingen af de tre inlemnade operorna kan belönas med något af de två första prisen, och 2:o) ansett en af de inlemnade operorna, »Liten Karin», kunna med tredje priset, 1,000 kr., belönas.

Stockholm den 11 februari 1897.

G. Wennerberg. *C. R. Nyblom.*
Conrad Nordqvist. *Joseph Dente.*
Richard Henneberg.»

De icke prisbelönade arbetena kunna af vederbörande återhemtas å operans kansli.

Fröken Tora Hwass, den framstående pianisten, gifver den 23 dennes sin andra abonnementssoaré i Vetenskapsakademiens hörsal med biträde af professor Franz Neruda och konsertmästaren L. J. Zetterqvist. Programmet är lofvande, upptagande kompositioner af Saint-Saëns, Brahms och Beethoven.

Medaljen »In sui memoriam» har öfverlemnats å konungens vägnar af operachefen till operans kamrerare hr G. F. Törner, som för 55 år sedan, den 1 februari 1842, anställdes vid k. teatern.

Teater- och musikafdelningen på Stockholms-utställningen. Härom meddelar pressutskottet:

I den för teater- och musikutställningen afsedda paviljongen, hvilken är uppförd i sammanhang med den på kullen nedanför Byströms villa belägna trädgårdshallen, har nu dekorationsarbetet börjat under hr Carl Grabows ledning.

En af utställningens förnämsta sevärdheter torde bli *en roterande modell af gamla operan* med noggrann afbildning af dess avantscen, hvilken upptager hufvudväggens midtparti. Der återgifves slutscenen ur »Gustaf Vasa» med dekoration efter Desprez samt med 1 meter höga figurer.

Midtpartiet af en annan vägg upptages af Gustaf III:s kabinett i gamla operan. Medelst figurer i naturlig storlek återgifves der det ögonblick, då konung Gustaf undertecknar stadgarne för k. teatern.

Porträtter i naturlig storlek framställas af följande artister i kostym: Lars Hjortsberg (kapten Puff), Oscar Arnoldson (Fra Diavolo), Edv. Schwartz (Hamlet), Anders Willman (Mefistofeles), Fredrik Deland (Konjander), Jenny Lind (Regementets dotter), Emilie Högqvist (Jungfrun af Orleans) och Elise Hwasser (Sigrid den fagra).

Bland anmälda och antagna utställningsföremål förekomma en stor mängd porträtt och kuriosa, en dyrbar samling instrument från olika tider, utställd af grosshandlare Claudius i Malmö, en afgjutning af Jenny Linds epitafium i Westminster Abbey, porträtt och minnen från Kristina Nilsson, som hitsändas från Paris, dokument, autografer, modeller och bilder, illustrerande svenska teaterns och tonkonstens historia, och i det närmaste fullständiga redogörelser för teatrar, teatersällskap och musikaliska föreningar i hela landet, de flesta åtföljda af porträttaflor. Bland dessa märkas särskildt en stor mosaiktafla med porträtt af samtliga medlemmar i Svenska teaterförbundet, grupptaflor af Bellmanskören, Qvartettsångareförbundet m. fl.

Förslag till program för de historiska teatermatinéerna är under utarbetande af prof. A. Noreen och docenten E. Meyer i Upsala. Bland andra program lär äfven komma att uppföras en mindre opera, gifven vid Gustaf III:s

hof, hvilken återgifves i originaldekorationer och kostymer från denna tid

Till utställningens orkesterdirigent har antagits kapellmästare Björn Halldén.

Fröken Ester Sidner, den behagliga sångartisten, har nyligen ingått förlofning med docenten vid Lunds universitet, med. dr Bror Gadelius.

Utländska konsertgifvares bevillning. För åtta år sedan aflät riksdagen till k. m:t en skrifvelse rörande utländska konsertgifvares bevillning. Hösten 1895 infordrade regeringen statskontorets och kammarrättens förnyade yttrande, som nu i dagarne inkommit. Detta yttrande gäller närmast ett af tillsatta komiterade utarbetadt förslag i ämnet. De båda embetsverken finna det vara bättre att bibehålla en fix afgift för en del föreställningar, och de anse, att den bör utgå till något högre belopp i Stockholm, Göteborg, Malmö, Norrköping och Gefle än i öfriga orter inom riket.

Göteborg. Den 2 februari gaf den här bosatte violinisten Nils Ericsson en konsert i reallläroverkets sal, biträdd af pianisten Har. Hedelin och doktor K. Valentin samt en musikälskare (baryton). Hr E. spelade bland annat Bruchs D-moll-konsert op. 44 och erhåller mycket beröm för utförandet deraf. — Till den 13 d:s har sångerskan fröken Sigrid Westerlind annonserat konsert i handelsinstitutets lokal och som medverkande vid densamma nämnas hrr Knut Bäck, Nils Ericsson, K. Valentin och en musikälskare.

Upsala. Filharmoniska sällskapet härstädes gaf den 9 februari en synnerligen lyckad konsert å Stora gillesalen. Sällskapet hade lyckats förskaffa sig biträde af, bland andra, grefvinnan Mathilda Taube, som helsades med en varm applåd, då hon inträdde i salongen för att tillsammans med hr O. Bergström sjunga en duett ur »Trollflöjten». I konsertens hufvudnummer, »Blommornas undran», med musik af Iv. Hallström, utförde grefvinnan Taube äfven ett af solopartierna.

Efter konserten, som var mycket talrikt besökt af en distinguerad publik, följde supé med bal.

Från våra grannländer.

Kristiania. Februari 1—14. En blick på teatrarna här under månadens första hälft visar oss att Kristiania teater af pjeser med musik uppfört »Flagermusen» för 50:e gången och derjemte Molbechs skådespel »Ambrosius» med J. P. E. Hartmanns musik. Å Eldoradoteatern har fru Anna Norrie gästat i »Lykkepigen» och »Den sköna Galathea»; der har för öfrigt gifvits »Jorden rundt på 80 dagar» och »Stabstrumpetaren». På Tivoliteatern har uppförts den i Köpenhamn mycket gifna eventyrskomedien »Et folksagn» med musik af Hartmann d. ä. och Gade. — Den 6 februari gaf Thorv. Lammers i Logens stora sal en föreställning, hvarvid »Gamle norske kvad og viser» utfördes. — I Bröderne Hals' konsertlokal har musikkapellet Ignaz Beorecz gifvit några konserter. Programmen ha bland annat upptagit Beethovens »Coriolanus»-uvertyr, »Intermezzo» af Aug. Söderman, förspel till »Cavalleria». Den 13 gafs konsert af den utmärkta pianisten fru Erica Nissen, biträdd af fru Joh. Dybwad (deklam.), hr Karl Nissen och Kristiania teaters orkester. Fru Nissen spelade vid detta tillfälle Rubinsteins pianokonsert i Ess-dur, Webers »Concertstück» och pianostycken af Tschaikowsky och Sinding. — Den 11 februari hade hr Johannes Haarklou föranstaltat en »romansafton», hvarvid bland andra hr Carl Carlander biträdde.

Helsingfors. Jan. 26—febr. 7. Svenska teaterns pjeser med musik har under denna tid varit »Nanon» och »Drilléns operett». På Finska teatern ha uppförts »Regementets dotter», fortfarande med fröken Ida Flodin som Marie, och Topelius' »Prinsessan af Cypern» med musik af Pacius. Italienska operan i Societetshuset har bjudit på »Carmen», »Rigoletto», »Gioconda», »Trubaduren», »Navarresiskan», »Faust», »Ruy Blas», »Cavalleria», »Mignon», »Aida», »Afrikanskan» samt »Perlfiskarena» af Bizet.

Franz Ondricek, den berömde violinvirtuosen, har härstädes under ofvannämnda tid (27, 29, 31 jan., 6 och 7 februari) gifvit konserter, å hvilka han bland annat spelat konserter af Bruch (G-moll), Beethoven, Paganini och Mendelssohn, Bachs »Chaconne», Paganinis »Hexentanz», en sin egen komposition »Fantasi öfver Smetanas opera »Die verkaufte Braut», samt Sonate (G-moll) för violin och piano af pianisten W. Petzet, som sjelf spelade pianopartiet. Hr Ondricek hade för öfrigt en hr H. Dorfmeister som biträdande pianist. — Vid en af Filharmoniska sällskapets konserter biträdde en violinvirtuos Max Levinger. Franz Schuberts minne har firats här med ett par konserter. Så gaf Filharmoniska sällskapet på sin Schubert-fest följande hans kompositioner: Uvertyr till Hoffmanns dram »Rosamunda», Trio i B dur op. 99 för piano, violin och violoncell, sångerna »Der Wanderer» och »Erlkönig» samt H-moll-symfonien. — Helsingfors Musikförenings Schubertkonsert hade till program: Stråkqvintett op. 163 (C dur), sångerna »Die Allmacht», »Der Lindenbaum» och »Auf dem Wasser zu singen», sjungna af hr Ojanperä, Fantasie op. 15 (C-dur) och Rondo brillant op. 70, H-moll utförd af violinisten hr Kihlman och pianisten W. Petzet. — Fröken Ida Flodin gaf den 31 januari afskedskonsert med biträde af pianisten O. Merikanto, hvarvid hon bland annat sjöng aria ur »Barberaren» och juvelarian ur »Faust».

Köpenkamn. Febr. 1—14. Kgl. teatern har af musikpjeser under månadens början haft på spellistan »Ragnhild», »Mästersångarne i Nürnberg», »Eventyr paa fodreisen» och »Cleopatra» med fru Ellen Gulbranson i titelrolen, hvilken nu som förut af henne utförts på ett sätt, som framkallat entusiastiskt bifall och till och med en inropning, hvilket är sällsynt här. — På Casinoteatern har fru Anna Norrie den 3 febr. afslutat sitt gästspel i »Flagermusen». Folkteatern har fortfarande gifvit »Hans och Greta». Å Paläkonserten den 3 februari biträdde kammarvirtuosen fru Margareta Stern från Dresden och spelade då Beethovens G dur-konsert samt Weber-Liszts »Polacca brillante» op. 72. Vid samma tillfälle gafs en symfoni i G-moll af Carl Nielsen. Fru Stern biträdde äfven vid en påföljande söndagskonsert derstädes och hade en egen pianoafton den 8 februari.

En 2:a abonnementskonsert för kammarmusik har hållits af hrr Jul. Borup, Ernst och Georg Hoeberg, F. Marke, Kr. Sandbye och Joh. Schöring med biträdande af hr Eiler Jensen, och bland annat utfördes då en Sextett för 2 violiner, 2 altar och 2 violonceller af Tschaikowsky (D moll op. 70). Då konsertprogram af väl öfverdrifven, mot allmänheten föga taktfull, sparsamhet icke annonseras i Köpenhamns tidningar kunna vi endast efter en knapp notis uppge detta soaréns nummer. — Den 9 gaf fröken Frida Schytte konsert med biträde af pianisten fru Agnes Adler och sångerskan fröken Margarethe Boye.

Paris. Opéra comique har uppfört »Kermaria», en bretonsk idyll af Ghensi med musik af Camille Erlanger, en yngre komponist, som för några år sedan erhöll romarpriset. Musiken är talangfull, ej utan inspiration och fri från banaliteter. Bland nummer, som väckte bifall, nämnas en recitativscen i prologen och första akten, en spinnkör, en »angelus», delar af kärleksduon, sista aktens final. Andra partier föreföllo mera utarbetade, särskildt beträffande orkestern, än originelt sköna.

Under närmaste tiden vänta Bruneaus »Messidor» upp på Stora operan.

Den skönaste musik kan genom sångares och spelares brist på ande bli osmaklig; det medelmåttigaste stycke deremot genom ett själfullt föredrag framstå skönt. *Müller.*

Vibrato är en ful ovana.

W. A. Mozart.

Pianomagasin.

Flyglar, Pianinos, Tafflar och **Orglar** från in- och utländska utmärkta Fabriker **till de billigaste** priser. För instrumentens bestånd ansvaras.

Äldre Pianos tagas i utbyte.

OBS. Ständigt lager af **Flyglar** från Blüthner och **Pianinos** från G. Schwechtens berömda fabriker.

Gust. Petterson & Komp.

43 Regeringsgatan 43.

☞ **Flyglar, Tafflar** och **Pianinos** från **J. G. Malmsjö.**

J. G. MALMSJÖ

GÖTEBORG

Etablerad 1843.

Kongl. Hofleverantör.

Tjugu **första** pris, in- och utrikes.

Flyglar och Pianinos

Beqväma afbetalningsvilkor.

Talrika vitsord

från framstående musici och konstnärer, bl. a. från **Alfred Reisenauer, Professor Franz Neruda, Alfred Grünfeld, Moritz Rosenthal, Prof. Franz Mannstädt, Dir. Aug. Körling, Mad. Teresa Carreno, Fru Margareta Stern, Fru Hilma Svedbom, Fröken Tora Hwass** samt **Kungl. Musikaliska Akademien** och **Göteborgs** mera framstående musici och musiklärarinnor.

PIANOLEKTIONER

efter bästa metod, ledande till god teknisk och verkligt musikalisk utbildning, meddelas af undertecknad till moderat pris. Anmälan kan äfven ske skriftligen.

Kungstensgatan 56, 3 tr.

Mottagning kl. 9—10 f. m. och 2—3 e. m. **Frans J. Huss.**

OBS. Äldre årgångar

af denna tidning, med eller utan musikbilaga, erhållas till nedsatt pris (endast kontant) å expeditionen.

Musikinstrument

af *alla slag* förskrifver man billigast från

Conrad Eschenbachs Fabrik

Markneukirchen 7 S:a

Illustrerad Prislista gratis.

Agent sökes.

Svensk Musiktidning

utkommer 1897 efter samma plan som förut, innehållande ***populär läsning i musikaliska ämnen, porträtter*** *med* ***biografier*** *och* ***musikbilaga****. Tidningen utgifves såsom förut två gånger i månaden (utom juli—aug., »den döda säsongen») till ett pris af* ***5 kronor*** *pr år, lösnummer 25 öre. Prenumeration sker här å* ***Expeditionen, Kungstensgatan 56,*** *3 tr., i* ***bok-*** *och* ***musikhandeln,*** *å posten och tidningskontor.* ***I landsorten*** *prenumereras bäst å* ***posten****.*

Porträtter i n:o 1 Albert Rubenson, n:o 2 Franz Schubert, n:o 3 Mathilda Linden (som Orfevs).

Märkligare artiklar (i nr 1—3): *Franz Schuberts biografi* och förteckning öfver hans kompositioner; *Musikaliskt värdefulla pianoetyder; Om nyansering och tempo; Beethoven och Göthe; Bayreuth;* Musikpress och Litteratur etc.

Skandinaviska Orgelfabrikens

Kammarorglar,

hvarå de nyaste uppfinningar och förbättringar tillämpas, äro af våra förnämsta orgelkännare såväl i Stockholm som i landsorten *enhälligt* vitsordade för att vara de **bästa** i norden tillverkade. Prisbelönta i Köpenhamn 1888 (enda pris med medalj), i Norrköping 1889, i Helsingborg 1890 (första pris). Priskuranter sändas på begäran franko.

Skandinaviska Orgelfabriken.

Kontor och utställning i Stockholm:

Mästersamuelsgatan 24.

I Musik- och Bokhandeln har i dessa dagar utkommit:

Populär

Piano-Skola

med

Klaviatur-Tabell

för noternas snabba inlärande.

Ny, lättfattlig undervisningsmetod för barn, öfversatt och bearbetad efter

Prof. **H. von Bocklet.**

Häft. 3 kr., i pappband 3: 50, clothband 4 kr.

»Torde vara den bästa pianoskola vi hittills haft i Sverige.»

(Gotlands Allehanda.)

Elkan & Schildknechts Musikhandel

17 Fredsgatan 17.

Svensk Musiktidnings

Musikalbum X

Pris 1 krona

fins till salu å Expeditionen, Kungstensgatan 56, 3 tr., samt i bok- och musikhandeln.

Innehåll: för piano: **G. Hägg:** *Vals-Arabesk,* **Karl Valentin:** *Om Våren,* **A. M. Myrberg:** *Berceuse,* **H. Goetz:** *Andantino* ur Sonatine op. 8, **G. F. Lunge:** *Melankoli;* sång med piano: **Gösta Geijer:** *Harpolekarens sång* ur »Vapensmeden» af V. Rydberg för baryton (e—e).

Obs.! Karl Valentins pianostycke ***Om Våren*** *har vunnit mycket bifall,* spelad af kompositisten å Marteau-Viardot-Valentin konserterna i höst.

Baler, Soaréer och Bröllop!

Utmärkt och taktfast

●● DANS-MUSIK ●●

på piano utföres af undertecknad, som deri eger mångårig vana och erkänd skicklighet.

Order mottagas här hos hrr musikhandlare eller i min bostad *5 Malmskilnadsgatan,* 3 tr. (Allm. Telefon nr 565).

Referens: Hofmusikhandlaren Lundquist.

Henning R. Weidling.

F. FRANKEL & C:os

Pianofabrik

rekommenderar sina tillverkningar af **solida, eleganta** pianinon och flyglar, försedda med våra nya, **patenterade** uppfinningar, **prisbelönade med högsta pris.**

Begagnade instrument tagas i byte.

Drottninggatan 45, Stockholm.

Eleganta Permar

till Svensk Musiktidning finnas till salu å ***2 kronor*** hos P. Herzog, Malmskilnadsgatan 54.

Innehåll: Frida Schytte (med porträtt). — Musikaliskt värdefulla pianoetyder (forts. och slut). — Utländsk musikrevy för år 1896. — Till Franz Schuberts lefnadsteckning (forts.) — Följetong: Ett komiskt minne från finska sångkören M. M:s pariserfärd, af Pumpen. — Musikpressen. — Från scenen och konsertsalen. — Från in- och utlandet. — Annonser.

Stockholm, Köersners Boktryckeri-Aktiebolag, 1897.